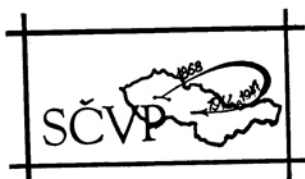

Novinová zásilka - povolila Česká pošta, s. p., Odstěpný závod Praha č.j. Nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995
Placeno převodem
Novinová zásilka
Adresa adresátů:

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

9/99
ročník 9

Šedesáté výročí vzniku čs. vojenského II. odboje

V březnu r. 1939, ihned po okupaci Československa německými nacistickými vojsky ilegálně odcházeli do sousedního Polska emigranti a mezi nimi naprosto převážovali vojáků i nevojáků s odhodláním - bojovat proti německému nacismu se zbraní v ruce. Soustřeďovali se při čs. konzulátu v Krakově a 30. dubna 1939 založili Vojenskou skupinu. Velel jí por. Jiří Král. Dne 7. 6. 39 přišla větší skupina letců a dne 11. 6. 39 přišel a 19. 6. převzal velení Vojenské skupiny plk. Ludvík Svoboda. Skupina byla umístěna v Malých Bronovicích u Krakova v barákových táborech, který v 1. světové válce postavili čeští vojáci. Do srpna 1939 prošlo skupinou kolem 3000 osob. Kolem 2000 jich odjelo po moři do Francie, někteří letci byli zařazeni do polského letectva a zbytek, necelých 1000 osob, vytvořil podlé dekretu prezidenta Polské republiky Ignáce Moscického, podepsaného 3. 9. 1939 (třetí den války) Legion Čechů a Slováků v Polsku.

Počítalo se s tím, že do tohoto legionu budou dobrovolně vstupovat, nebo budou povolováni také volyňští Češi. Příslušná právní a organizační opatření byla již připravena, ale rychlý postup německých vojsk, který vedl ke zhroutilí Polské republiky, vše zmařil.

Legion Čechů a Slováků v Polsku je právem považován za první zárodek II. čs. vojenského odboje.

Další osudy těchto vojáků jsou podrobně a zasvěceně popsány v knize gen. Ludvíka Svobody Cestami života I. a II. díl, Prospektur, Praha.

Patří připomenout, že na Volyni v Kvasilově a okolních obcích uvízlá až do března 1940 skupiny, kterou gen. L. Svoboda v citovaném díle (II. díl, str. 59) nazývá "ztracenými syny". Dne 24. 3. 1939 jich 149 odjelo za hlavní skupinou, s níž se sloučili na železniční stanici Šeptovka. Sedm dalších však zůstalo na vlastní přání na Volyni. Byl mezi nimi ing. Jiří Lizálek, který v Mirohošti jistou dobu učiteloval, stal se spoluzakladatelem ilegální odbojové organizace volyňských Čechů Blaník a pak až do svého vstupu

do čs. vojenských jednotek se plně věnoval ilegální práci. Padl jako nadporučík I. čs. tankové brigády v městě Twoorków v Polsku dne 6. 4. 1945. Mezi těmito sedmi byl bohužel také konfident Gestapa v Rovně Antonín Nechutný, o jehož škodlivé činnosti vůči volyňským Čechům je zmínka na str. 64 v knize Hofman, Širc, Vaculík: Volyňští Češi v I. a II. odboji, ČSBS, Praha, 1999.

K 60. výročí vytvoření prvního zárodku našeho II. odboje zajistila Československá obec legionářská zájezd pamětníků a dalších osob do Krakova a Malých Bronovic. Zájezd se uskutečnil autobusem ve dnech 30. a 31. srpna 1999. Z významných účastníků patřil jmenovat gen. FC Peřina, legendárního čs. letce v bojích nad Francií a o velkou Británii s manželkou (nedávno oslavili významné kulaté výročí společného života), profesorku Ing. Zoe Klusákovou-Svobodovou, CSc., dceru gen. L. Svobody, která pokládala kytice u pamětní desky Josefu Pilsudskému v Krakově a u pamětní desky Českému a Slovenskému legionu v Malých Bronovicích, redaktory odbojářských periodik, pracovníky Historického ústavu AČR a představitel Žáků vojenských škol.

Při návštěvě Malých Bronovic pronesli někteří z přímých účastníků svoje osobní vzpomínky na svůj začátek dlouhé cesty vojáka čs. zahraničního odboje. Autor těchto řádků poděkoval těm, kteří jako příslušníci "kvasilovské skupiny" nám přenesli v zimě roku 1939/40 na Volyň kousek vlasti. Mezi účastníky byl takový pamětník jen jeden a požádal mne, abych vyřídil pozdrav Miroťinským a Kvasilovským. Vřizují.

Zájezdu předcházela dne 18. 8. 1999 tisková konference, kterou pořádala ČsOL a ČSBS na téma: "Je vlastenectví přežitkem? Má smysl dále rozvíjet a propagovat legionářskou myšlenku?" Předsedové obou organizací plk. v. v. Jan Štursa a JUDr. Jakub Čermín přednesli zásadní stanoviska k hlavním tématům a pak zodpověděli dotazy publicistů. V další části tiskové konference byly dány ústní a písemné informace k některým aktuálním otázkám:

- příprava instalace pamětních desek v Kyjevě k 85. výročí vzniku České

družiny, zárodku branné moci budoucí Československé republiky (podal J. Hofman).

- Volyňští Češi a jejich účast v I. a II. odboji (podal J. Hofman k 55. výročí jejich vstupu do čs. vojenských jednotek v SSSR).

- Založení Legie Čechů a Slováků v Krakově před 60. lety (podal V. Palička).

- Dukla očima pamětníka po 55. letech (K. Borský).

Zástupci tisku, rozhlasu a televize tak dostali základní informace k aktuálním výročím. Zájezd do Krakova po několik měsíců připravoval a vzorně zorganizoval vedoucí Historicko-dokumentární skupiny ČsOL plk. v. v. Ing. Vladimír Palička. Zapojil do akce také vojenský přílepenec velvyslanectví Polské republiky v Praze a vojenského přidělnice velvyslanectví České republiky ve Varšavě. Oba se akce osobně zúčastnili a výrazné svými informacemi a organizačně pomohli. Po dobu pobytu v Krakově a okolí se o účastníky zájezdu pečlivě starali důstojníci 11. pulku Strzelców Podhalanských.

Jiří Hofman

Dnes místo pro poutníky

Československá obec legionářská připravila ve dnech 30. září až 3. října autokarový zájezd na Dukelské bojiště. Zúčastnilo se ho 37 přímých účastníků Karpatско-Дукелськэ операци а jejich rodinných příslušníků z celé republiky. Převážně posluchačů vojenských škol v Moravské Třebové a ve Vyskovicích symbolizovalu snahu ČSOL předat šafetu bojových tradic naší armády na-stupující generaci. Byla mezi nimi i jedna žena.

Zájezd byl po obsahové i organizační stránce naprosto bez závad. Díky za to patří i OV Slovenského zväzu protifašistických bojovníků ve Svidnicku. Nepochybují o tom, že návštěva všech památných míst spojených s událostmi před 55 lety hluboce zapůsobila i na ty nejmladší účastníky.

Položili jsme věnce a kytice k pomníku na hřbitově v polském městě Dukle, kde jsou hromadně pohřbeni i Českoslovenští vojáci. Uctili jsme ve Svidnicku rovněž památku tisíců sovětských vojáků, kteří padli v bojích o přechod přes Karpaty a položili jsme věnec k pomníku československé armády v Dukelském průsmyku.

Navštívili jsme polské vojenské muzeum v Dukle a byli jsme překvapeni, jak rozsáhlé započínají tam věnována naší československé expanzi armády. V obci Zyradanov v těsné blízkosti polsko-sovětské hranice jsme si prohlédli také soukromé muzeum obyvatele obce pana Gozce. Po prohlídce vojenského muzea ve Svidniku jsme položili kytky k pomníku velitele 1. čs. armádního sboru arm. gen. Ludvíka Svobody.

V sobotu 2. října byl krásný, jasný a teplý slunečný den. Z vyhlídkové věže na Dukle byl nádherný pohled zvláště na polskou stranu. S mimořádným zájmem jsme vyslechli vzpomínky tankistů plk. v. v. VI. Paříčky a plk. v. v. Porazíka, kteří přesně před 55 lety účtovali v tanku "Žizka" z prostoru Zyradanov směrem k československé hranici a jen pouhých 400 metrů jim chybělo k tomu, aby ji dosáhli. Tank však dostal několik zásahů a byl dotčen z boje vyřazen. Navštívili jsme také "údolí smrti" u obce Kapšívce.

Po stopách bojové slávy našeho 1. čs. arm. sboru jsme se přišli den vydali k domovu. Poslední zastávkou byl vojenský hřbitov Háj-Nicov u Lipitovského Mikuláše, kde jsme rovněž položili věnec k uctění památky dalších tisíců padlých bojovníků.

Obdivovali jsme, s jakou pietou a úctou pečují na slovenské straně o všechny památky, související s bojem za naši svobodu před 55 lety. S pocity hořkosti, studu ale i opovrhnutí vnímáme proto některé snahy na naší straně zkeslovat dějiny, bagatelizovat a znevažovat zasloužilé těch, kdo na vojenských hřbitovech i v tom poddukleském kraji "sní ten svůj dětýn krápný sen, že za horami kdes je dnes náš národ zase svoboděn."

Dnes místo pro potručky.

Mezi úvaly a vrchy tisíce mrtvých denně tu rozmlouval s těmi, kdo nezamonní.

A zatím všechno na tebe padá pod kamennými majestátem prostého hrdinství. Trochu jsi zahájen ve svých malých

starostech

jeho mlčením.

Teprve tady pochopíš, co je tragédie války a čest padlých vojáků.

U těch dráhách kamenů s mnoha slovarskými jmény na rozrytých místech při polské hranici.

Jaroslav Chudoba, plk. v. v.

O ruských optantech

Volynští Češi při svém návratu do vlasti v první polovině roku 1947 potkávali transporty jedoucí v protisměru a vezoucí na základě stejné československo-sovětské dohody z roku 1946 tzv. ruské optanty z ČSR na Volyně. Šlo především o sociálně slabé Rusy z východního Slovenska, kteří v počtu více než 8000 osob optovali pro sovětské státní občanství a přisílili z ČSR do SSSR. Volynští Češi je varovali před špatnými hospodářskými a bezpečnostními poměry na Volyni (banderovci, kolektivizace, bídu a nouzi), ale již bylo pozdě, neboť přechodem státní hranice se stali sovětskými příslušníky a hranice zpět pro ně byla uzavřena. Ruští optanti se většinou usídlili na volyných usedlostech, které v Rovenské a Volynské (Lucké) oblasti Ukrajiny zanechali volynští Češi. Iluze o zlepšení svého sociálního postavení rychle ztráceli, když hned po příjezdu na Volyn narazili na tvrdou realitu tamního života. Špatná organizace předškolovácí akce ze strany příjmáček sovětských orgánů vedla k tomu, že první dva a noci strávili bez střeby nad hlavou na železničních stanicích, neboť české usedlosti z velké části mezitím obsadili polští Lemci. Místní ukrajinské obyvatelstvo se k nim chovalo nevraživě

a ptalo se jich, proč přijeli, že je tam nikdo nezval. Lepší přístup nenacházeli ani ze strany nedokoté o novém vlastnictví. Všeobecná bída a nedostatek panující na tehdejší západní Ukrajině nacházely se na pokraj občanské války mezi ukrajinskými nacionalisty a bolševickými režimem, počínající nuceně kolektivizace zemědělství a následky sucha vedly k touze po návratu do ČSR, která se projevovala pokusy o ilegální přechody sovětsko-československé hranice končícími tresty odnětím svobody i snahami o dosažení legálního souhlasu k vycestování. O tom všem i o dalších podrobnostech pobytu tzv. českých přisílených (jak jim říkali místní obyvatelstvo na Volyni) po roce 1947 píší tajemník Koordináčního výboru optantů v Prešově Štefan Krauško ve své knize Optanti (Zbierky statéj, spochádz, dokumenty ta fotografi), která vyšla v r. 1999, ovšem s vrocením 1997. Rukopis byl zadán do tisku již v roce 1987, což poněkud antikválně některé pasáže textu, a byl nakonec vydán na vlastní náklady autora a finančním příspěvkem Ministerstva kultury Slovenské republiky a některých firem a jednotlivců. Jaroslav Vaučík

PODZIM

Antonie Hřibovská

V modrých výškách nad zahradou prolétají ptáci, jsou už jenom malé tečky, očím mým se ztrácejí. Cestou nebem vykeslují propadlé znaky.

Šeptám tiše: Slávnou cestu pro všechny ty ptáky. Slávnou cestu, slávný nárat do rodného kraje, at' nám vtr do perutí naše písně hraje.

Kolíkrti už odletěli, vtrtili se znova ke svým hnízdkům. V duši zní mi staré písně slova.

"Přiletěli, odletěli, buďte kam, buďte kam a až věřím, že se zjara zase vrátí k nám.

Podzim, podzim! V chladném, větru rozsevěli listy, nebudu už jejich znaky jak z knihy čísti.

Počta spadne, jen tak letmo, z přehráčích mrazků, z dětských rukou v poli vzletnou pestrá hejna dráka.

Z podzim, co se všechno v tomto slově skrýlo, asi moje dítěti v paměť mou se vrylo...

Dovoluji jsem si upozornit, že pí Antonie Hřibovská, volynská básnířka, vydala ze soukromých prostředků další sbírku básní "Soumrak a úsvity".

Čtenářům Zpravodaje ji vřele doporučujeme. Adresa pí Hřibovské je: Jesenice u Rakovníka, Krtská 253, PSČ 270 33, tel. 0313/599384.

Příprava druhého vydání knihy o účasti volynských Čechů v odboji

Český zväz bojovníků za svobodu vydal za soukromé finanční prostředky na neziskovém základě publikaci autor Jaroslava Hofmana, Sínce a Vaučíka - Volynští Češi v prvním a druhém odboji. Byla "pokřtěna" spolu s publikací doc. Vaučíka Dějiny volynských Čechů II. díl dne 17. 4. 99 na krajském setkání v Brně. Příčinou jejího vzniku a její obsah byly uvedeny ve Zpravodaji č. 5/99 pod názvem "K významným výročím" a o něco dříve vyšla o ní příznivá recenze v Národním osvozcením. Kniha vzbudila mimořádný zájem volynských krajanů, nevolynských-odbojářů a některých odborných vědeckých institucí. V důsledku toho byl její náklad do konce září 1999 zcela rozebrán.

Na adresu pisatele těchto řádků dochází stále objednávky na dodávku knížky, došlo mnohdy pochvalných dopisů (bohužel jen jeden kritický) a ve Zpravodaji č. 6/99 byl uveřejněn o ní příznivý úvah krájanů Věry Sucho-párové, nazvaný článek k nové publikaci o Volyni.

Trvající zájem a příznivé přijetí publikace čtenáři dává podnět k úvaze o jejím druhém vydání.

Jako redaktor knihy, na nějž by i tentokrát dopadla povinnost publikaci připravit pro tisk a financovat, mám však dvě podmínky, bez jejichž splnění by druhé vydání nebylo možné:

1. Aby vedoucí regionů, zejména těch, kteří předešlou vydání objednali v nepatrném počtu, nebo vydání knihy unikli jejich pozornosti a neobjednali nic, mi písemně sdělili svůj odhad (nikoli závaznou objednávkou) počtu kusů, které by pravděpodobně prodali.

2. Aby všichni čtenáři, kteří našli ve stávajícím vydání chyby, nepřesnosti a neúplnosti, a dále čtenáři, kteří mohou přispět k doplnění faktů v knize, např. jmen v seznacích, popsat příběhy dalších zachráněných Židů, nebo sdělili zajímavé příběhy (nejrůznější pravopisné znečištění), mi vše zasílali v soukromí a možná době.

Prosim, abyste celý uvedený záměr považovali za jasný náhledku službu volynské veřejnosti a nikoliv jako mojí potřebu.

Omlouvám se čtenářům za špatné knižkářské a tiskářské provedení stávající knihy. Tiskárna prostě nesplnila slib pokud jde o kvalitu. Budou-li splněny všechny uvedené podmínky pro přípravu a druhé vydání se uskuteční, zadám práci jiné, již ověřené tiskárně.

Píšte co nejříve na adresu: Jiří Hofman, Lounských 8, Praha 4, PSČ 140 00. Jiří Hofman

Jak náš krajan "smělkau vzal"

Když v listopadu 1948 byla pozatýkána věšena člena ilegální skupiny volynských Čechů "JOPO" v Libědicích a Račeticích, podala se za pomoci jistého příslušníka SNB utéci asi jedenáct lidí. Trvalo mnoho dní, než se dostali za hranice. Všechno však zvládli díky pomoci ochotných krajanů. S jedním z nich se uprchlí setkali až na samé hranici. Když ho požádali o pomoc, pravil: "Co s vámi mám dělat, když jsem takj Volynák", a přes nebezpečí, které mu hrozilo, jim pomohl.

Po nějaké době pobytu v Německu se naši chlapci rozjždli do celého světa. Kupičovi Oldřich Žitný zakotvil až v Austrálii. Nebylo tam mnoho Čechů, a tak byl Oldř, ruský potkal někoho, kdo mluvil třeba polsky, rusky nebo ukrajinsky. Náhoda ho svedla se skupinou Litevců. Byli to lidé, kteří utekli před Sověty. Stěžovali si Oldovi, že jejich rodiny, vyvezene na Sibiř a do Kazachstánu vůbec neodpovídají na dopisy. Velice je trápilo a žal utápěl v alkoholu. Při jednom takovém vyhlášení sdělil jiri Olda řekl: "Dejte mi adresy a uvidíte, že odpovím příjdu."

Náš filuta začal psát asi takto: "Naši druze, věřme, že se máte velké dobro. Jak jinak byste se mohli mít v té zemi "gdě tak volno dyset čelovek". Bylo nás několik a dali vychovávat té země, v které nemáme vykořisťování a vykořisťovaných. Všichni s napětím očekávali odpověď. Ta skutečně po určité době přišla. Náš Olda tedy psal dál. Třeba o tom, jak byl šťastný, kdyby si v té kapitalistické mizérii mohl ušetřit a odjet za nimi do toho ráje dělníků a rolníků.

Postupně bylo navázáno spojení se všemi rodinami. Litevci Oldu obdivovali a ptali se ho, jak na to přišel. Odpověděl jim krátce: "Hoši, na to musíte mít "sovětskoje vospitanie". Štěstí nebralo konce a jako správní Litevci to všechno zase zapili.

Václav Kytl

Volyn - kraj našeho mládí

Vzpomínky na prožitá mládí bývají většinou nostalgické. Moje jsou užde spjaty s přírodou, místní krajinou a životem Čechů v symbióze s Poláky a Ukrajinci. Je pravda, že v posledních dvou národnostech jen do určitého času.

Krajina a květena však zůstávají stejná,

se změnami ovlivněnými ročním obdobím. Nejkrásněji, stejně jako vlasti, bylo jaro a léto. Již složitější byl podzim s příchodem plískanice a nakonec brzyým sněhem.

Pro léto byly typické úzké pásy obilí, především žita. Jen české usedlosti měly větší lány obilí, kupř. pšenice, pak chmelnice a ovocné zahrady.

Pracovní zařazení bylo krásné a skvělé. Byly tu také vrstvy, straky, křečky a další drobní ptáci. Drobné dravce zastupovaly hlavně šelmy kunovité. Jinak tu byli zajáci v lesích i ve volné přírodě.

Volyně je úzce spjata s tvrdou prací, především na polích a to již od raného mládí. Děti v rodinách byly pomocnými v domácnosti, v péči o domácí zvířata i na polích a zahradách. Podílely se na sběru a mlácení obilí.

Rád vzpomínám na obsluhu hospodářských zvířat, zvláště koní, a jejich koupání v říčce, která protékala sousední ukrajinou obcí. Jízda na koních tu byla oblíbenou zábavou. Koně byli také pojikem mezi českou a ukrajinou mládeží.

Vzpomínky na Volyně jsou spojeny s českou mládeží školou v Lucku, účastí v divadelním souboru, tanečnickými zábavami a hlavně upřímnými kamarády, především z Českého Boratína.

Smutnější částí života na Volyni jsou vzpomínky na léta válečná, přechody front, etnické čistky a masové vyvražďování Židů v nedalekém lesíku. Tehdy neměl lidský život žádnou cenu.

Škola a rodina byla základem pro vlasteneckou výchovu, která nás později vedla na frontu a do bojů za svobodu Československa. To je však už jiná kapitola, která v roce 1945 vyústila setkáním s blízkými příbuznými, žijícími na Moravě a životem ve staré vlasti.

Miroslav Novák

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Region Mohelnice

Dne 19. 9. 1999 se uskutečnilo krajské setkání volyňských Čechů v Lošticích, které pořádá mohelnický region. Při příchodu účastníci, hned ve vestibulu, je čekalo milé překvapení (jako loni). Nalávala se loštická slivovice a na zakusnutí volyňské koláčky. Nase obavy, jestli se sejdě dost účastníků, byly zbytečné. Přijeli i přátelé z dalekého okolí a bylo nás, účastníků, na 110.

Hosté zasedli ke stolům označeným podle názvu obcí na Volyni, aby si usnadnili hledání svých společniců. Zasedli za stoly, vyzdobené květinami, na nichž též nechyběly volyňské koláče a pítí svého druhu, včetně pšipťuku.

Schůzi zahájil a po celý den včetně programu řídil místopředseda Sdružení p. Josef Mach. Minutou ticha jsme vzpomněli těch, kteří odešli na věčnost od posledního setkání v loňském roce. Následovně projevy a zdravotně, na kterých promluvil předseda našeho regionu p. J. Řeři, starosta města Ing. Škoda a Ing. Jiří Hofman. Přednesené projevy byly věcné a krátké. Následovala vělná zábava do 12 hod., kdy se podával oběd.

Odpolední program zahájila jako už tradičně početná skupina mažoretke z Mohelnice, dšle byl na programu přednes volyňských básní, taneční skupina z Loštic. Nechyběl ani bezvadný imitátor, potomek volyňských rodičů, p. Vašek Novák z Víckovic. Svým vystoupením účastníky velice pobavil. Po celou dobu programu, který trval přes hodinu, se soubory střídaly.

Když se zábava správně rozprouidala, přátelé mě neustále pobízeli, abych ohlásil zpěváky z řad návštěvníků, aby se dostavili k jevišti a zazpívali české, polské a ukrajinšské písně, které jsme zpívali na Volyni. Bouřlivým poteskem nás nutili k dalšímu zpěvu. K poslechu a tanci nám hrála Loštická kapela.

Nakonec pan J. Mach poděkoval všem, kteří přispěli k řádnému průběhu setkání.

Z úst Ing. Jiřího Hofmana jsme byli pochváleni, že v Mohelnickém regionu to děláme dobře a vždy se moc těší na naše setkání, pokud má to čas dovolit. Po formálním ukončení, náštěti z daleka museli odejet, zábava pokračovala zpěvem a tancem při helgionce, kterou mistrně ovládal náš krajan Tonda Novotný. Ještě dlouho do pozdních nočních hodin bylo slyšet hlas harmoniky a zpěv pěkných českých písníček.

Spokojeni, že se setkání tak vydařilo, jsme odcházeli do svých domovů.

Za mohelnický region Josef Mach, Loštice

Severomoravský region.

Vážení krajané, srdečné Váš všechny zdravím, zvláště v chomutovském regionu, kde jsem vždy hostem za mé návštěvy ve vlasti. A také v našem hotelu legionářském, kde se nacházíte. Z mých návštěv jsou to pro mne ta nejkrásnější setkání. Zájazdu na Volyně do našeho rodného Kupčova jsem se zúčastnil třikrát, a bude-li se požádat další, budu-li zdrav, pojedu zas. Mám na to pěkné vzpomínky. Také zájezd do Malína byl zážitek. Vidět ten pomník a to vše, co se kolem udávalo. Paní Pánkové za vše patří dík.

Tentokrát posílám členské příspěvky a dary na fond od dalších členů, kteří přispěli.

(Bude uvedeno dále v darech na Fond Sdružení.)

J. Kytl

Region Šumperk

Vážení krajané, přátelé, musím se s Vámi podělit o pěkný zážitek.

Dne 2. října jsme byli na zájezdu. Přihlásilo se nás - krajanů a přátel - na dva autobusy. Vyjeli jsme ráno v 7.00 hod. ze Šumperka. Naše první zastávka byla v Kroměříži, kde jsme si prohlédli Brna. Ve 12.30 hod. jsme jeli dál do Zámku. V Brně nás čekali naši krajané (měli schůzi). Musím jim všem poděkovat za krásné přivítání a za pohostění. Byli jsme moc milí. V Brně jsme jeli do Hustopce na slavnost vína. Tuto akci nám zařídili a jeli s námi brněnští krajané. Prošli jsme s našimi brněnšskými přáteli nezapomenutelný den. Ve sklípku jsme si vzájemně zazpívali a rozloučili jsme se ve 21 hod. Celou cestu domů jsme si povídali o pěkných zážitcích.

Vážení brněnští přátelé, děkuje!

Největší zážitek byla na Jarusce Ničové, Váňanovi Frosovi, předsedovi Kucenovi a všem nejméně známým ještě jednou velký dík. Za šumperký region

Alice Bilková

Region Teplice se "zvaní"

V našem oblíbeném Zpravodaji se velmi málo píše o regionu Teplice. Je to naše chyba. Na každé členské schůzi se vyzývá členská zaslúžila, aby se chopila pera, protože vzpomínky, náměty, prožitých těžkých i radostných okamžiků života je i v tepleckém regionu dost. Máme město zbrava i krajanů od Čermobylu a i tam je velká rezerva dopisování. Snad se polepšíme.

Na předposlední členské schůzi, konané 6. 3. 1999 se mezi nás dostavila zástupkyň z Podkarpatské Rusi s prosbou o materiální pomoc občanům postiženým velkými povodněmi. Naši volyňští krajané vyslyšeli úpěnlivou prosbu a od slův se přišlo k čítám. Bylo stanoveno členů srazu na sbír šatstva, prádla a obuví. Některými ani připravěno krabičky v Letecké ulici č. 1055/4 a tak se vše ostatní dalo do garáže. Naši organizaci ŠČVP se dostalo srdečného a věřého poděkování od vedení Ukrajinské iniciativy v České republice. Zádný z dárců nepřijel károu, ale každý ve slušně vyzpávaném autu. Po přestěhování rodin v roce 1947 a nás vojáků do demobilizaci v roce 1948, nás volyňští krajané díky své píli,

pracovitosti a houževnatosti dostali brzy na úroveň starousedlíků. Mezi Volyňskými není slyšet nářky z nedostatku, ba ani mezi důchodci.

Závěrem snad toto: Na členskou schůzi dne 16. 10. se dostavila předsedyň Ukrajinské iniciativy v České republice, zastupující region Teplice, paní Ing. Lidia Rajičková a srdečně ve své rodné ukrajinštině (na naše přání) poděkovala za bohatou pomoc a pochopení pro postižené povodněmi. Ústní poděkování zabránilo naše srdce.

Nestydím se za to, že jsem Volyňřák.

Za region Teplice M. Pospíšil

Region Mariánské Lázně

připravuje posezení s Mikulášem v Tachově a Mariánských Lázních. Připravte si staré písničky!

(Zádné bližší údaje nebyly uvedeny - redakce)

Byl jsem hostem na Ukrajině

Řeknete mi, kdo z nás zná tragédii obce Český Malín na Volyni, kterou před pětadesáti lety za okupace Ukrajiny německý Wehrmacht spolu s oddíly SS spálily včetně 374 Čechů. Řeknete mi, kdo zná historii osídlení Ukrajiny, volyňské gubernie českou menšinou, která se začala psát od roku 1868 a skončila v roce 1947 repatriací potomků prvních osídlenců do rodné země jejich předků. O této historii vystěhovalci a přistěhovalci se málo psalo a málo i hovořilo. Snad záměrně. Já sám jsem se dozvěděl podrobnosti snad jen proto, že mám v rodině Volyňřáky. Jejich vzpomínky na těžký život vyplněný tvorbou prací, na pospolitost, s níž museli překonávat nejen nástrahy přírody, ale i vzdělanosti a technickou zanedbaností byly tím vším, co mne inspirovalo k návštěvě této země. Nebyl to jen Český Malín, ale i názvy jejích obcí, které připomínají dobu svého vzniku zaslúhou českých osadníků. A jsou to opravdu libozvučné názvy jako například Lesná, Bludov, Kozín, Krásná Hora a Křemene - a mnoho jiných. Musel jsem však nechat uběhnout nějaký čas od mé návštěvy, abych dokázal postupně zhodnotit to sýsifovské dílo našich předků, které po sobě zanechali. Ještě po tolika letech je na mnoha místech viditelné a to přesto, že bohužel, válečné vrávy a utrpení včetně závislosti se snažily tutto dílo zadupat a znevažít.

Se svým švagrem, který se tam narodil, jsme navštívili hrob jeho otce na kydís určité velmi udržovaném českém hřbitůvku. Obdivoval jsem se staré stavbě mlýna, který dodnes mele obilí, i když u jeho technického vybavení se zastavil čas ve dvacátých letech. Mluvil jsem s lidmi na vesnici, kteří jsou tradičně pohostinní a rádi vzpomínají na kulturu, techniku a pokrok, který jim volyňští Češi přinesli na jejich venkov, avšak oni nedovedou v tehdy založených tradicích pokračovat. Nemohli jsem pochopit, že ta proklamovaná obilnice Evropy nedokáže nasýtit své děti. Obdivoval jsem lidi, kteří již ti měsi nebrali palci, ale chodí stále do práce, protože někdo věří. A na druhé straně mě zlobilo, když na rovně položenou otázku títo křčili rameny a svalovali vinnu na "převychadštělstvo". Ze by byl její životní styl, styl u nás známý jako "já nic, já muzikant"? Bude určitě velmi dlouho trvat, než i lidé v této velké zemi pochopí, že pracovitost spojená s podnikavostí je pro ně to potřebné. Určitě má pravdu ti, kteří tuto zemi navštívili již vícekrát, že se mění...

Ve to snad bezbýhý nacionalismus, který mi jadu i v jiných věcech a který se projevuje třeba tím, že byly zlikvidovány pohřebnice měst tíštné rusky i když není nikdo schopný vydat nové v ukrajinštině. Je to neucta k místům posledního odpočinku padlých ve 2. světové válce (mohyla v Rovní, české hřbitovy) a nakonec i neucta k resti druhých lidí, která se projevuje v katastrofální devastaci životního prostředí.

Přesto jsem rád, že jsem měl možnost poznat život v jiné zemi, která se mi přibližovala vždy jen zprostředkovaně rozhovorem s velkým množstvím pomocných dělníků ukrajinského původu na některých našich stávkách. Rád jsem se vracel domů do Cech a sliboval si, že se budu mřít ve svých osudových věci, které se mi u nás nelíbí. V ložiském roce jsem měl možnost celý měsíc cestovat po Americe a Kanadě a při návratu domů jsem prohlásil, že v těchto zemích bych žít nemohl. Po návratu z Ukrajiny prohlašuji, že v této zemi bych žít nechtěl. Rád se tam však někdy vrátím, abych si doplnil svůj neúplný obraz o národu, který dal lidstvu nejen Tarase Ševčenko. Pepík Eder

Toto je článek z Rumburských novin. Napsal jej p. Josef Eder, vedoucí odboru školství, kultury a sociálních věcí, jeden z účastníků ložiského zjezdů na Volyně a který nepochází z Volyně. Pro jeho uvoření a zajímavost jsme ho rádi uveřejnili i v našem Zpravodaji.

NAŠI JUBILANTI

Region Žatec
Kvůli jeho půlkalitým narozeninám se dožívají ve 4. čtvrtletí tři naši členové:

Jaroslava Česková, 2. 10. - 70 let, Tvřovice.
Marie Riglová, 4. 10. - 70 let, Libešice. Josef Párpel, 10. 10. - 75 let, Očihov. Naděžda Svěcná, 20. 10. - 86 let, Žatec. Emilie Hasilová, 2. 11. - 65 let, Žatec. Emilie Svobodová, 5. 11. - 75 let, Hřivice. Anna Vašková, 5. 11. - 75 let, Krýry. Eva Válovouš, 6. 11. - 75 let, Stek-ník. Evžen Meliková, 11. 11. - 75 let, Žatec. Emilie Oberajtová, 17. 11. - 82 let, Žatec. Václav Vašek, 20. 11. - 81 let, Krýry. Ing. Václav Širc, 4. 12. - 80 let, Zeměchy. Josef Hájnský, 7. 12. - 75 let, Soběchleby. Olga Holubíčková, 7. 12. - 85 let, Vroutek. Evžen Kořánová, 9. 12. - 81 let, Vroutek. Evžen Špačková, 14. 12. - 82 let, Žatec. František Vyháňský, 14. 12. - 65 let, Krýry. Anastázie Zedníčková, 14. 12. - 85 let, Podbořany. Antonie Vránová, 15. 12. - 75 let, Destinné. Jiří Kořán, 20. 12. - 70 let, Žatec. Anna Tichá, 26. 12. - 65 let, Žatec. Emilie Bartošová oslavila v tomto roce své významné 90. narozenin (nemáme přesná data), Vroutek.

Všem jubilantům přejeme mnoho životního štěstí a pevně zdraví do dalších let.

Za region Kamila Ondrouš

Region Mariánské Lázně

Jubileum oslaví náš člen Václav Velich, nar. 26. 10. 1914 v Tišově.

Šťastí a zdraví přeje za region Juha

Region Chomutov

6. 12. 99 oslaví své životní jubileum 80 let člen našeho regionu, býv. kapitán východní armády, předseda obce legiónské

Důležitě upozornění! Jelikož se mnozí dotazují dárků na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Melantrichova 5, Praha 1. Dary můžete poslat i na adresu hospodářského Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8. Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejňování darů - dary můžete uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! Krajané! Neposlejte v žádném případě peněziny dary na adresu redaktorů! Díky za pochopení.

Zeležítosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: prof. MUDr. Vladimír Dufek, Na Hřebenkách 20, 150 00 Praha 5

Tiráž Zpravodaj - Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň článků odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasný. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádán rukopis se nevrací. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podáváných novinových zápisek povoleno Česká pošta, sp., odštěpení zázvodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo 17. 11. 1999

v Chomutově, v Vladimír Průšek ze Zálesí na Volyni, bytem v Kadani. Vše nejlepší a hodně zdraví do dalších let mu za region přeje
Jiřina Kačerová a A. Hloušek

Region Rakovník

Osmdesátí let se dožívá dlouholetý člen SČVP p. Jaroslav Chudoba z regionu Rakovník, bytem v Milostné. Narodil se 21. 10. 1919. Byl prvním redaktorem Věrné stráže.

Region Rakovník mu přeje do dalšího života vše nejlepší a stálé zdraví. *Libuše Růžičková (K blahopřání se připojuje i redakce časopisu - J. Chudoba je jejím stálým dopisovatelem - Mnoha let!)*

Region Žatec

19. listopadu bude velmi významným dnem pro manželé Anuška a Josefa Rejzkovy ze Slatkovic. Budou slavit diamantovou svatbu - 60 let společného života!

Mnohaja, mnohaja léta Vám přejeme šťastná a spokojená v dobrém zdraví.

Za region Kamila Ondrouš

Region Morauský Krumlov

V našem regionu se dožívá:

24. 12. p. Jaroslav Zitrný z Vilhelmovky, byt. Olbramovice - 82 let. 30. 12. p. Václav Mazánek z Nivy Hubinské, byt. Lodenice - 86 let. 1. 1. p. Václav Heler ze Sklíně, byt. Braníšovice - 55 let. 6. 1. p. Vladislav Cymbál z Nivy Hubinské, byt. Lodenice - 70 let. 20. 1. p. Evert Štěrta z Ostrova, byt. Damnice - 70 let.

Všem jubilantům hodně zdraví, štěstí a spokojenosti do dalších let přeje členové výboru

K přáním zdraví a štěstí všem jubilantům do mnoha tisíciletí se připojuje i redakce Zpravodaje!

Naše řady opustili...

Region Morauský Krumlov

Zemřel p. Vladislav Hybler...

Oznamujeme tímto čtenářské veřejnosti smutnou zprávu, že navždy odešel z jejich řad p. Vladislav Hybler, známý volynský redaktor. Pracoval zejména v redakci Krajských listů a ve své publikační činnosti pokračoval i po reemigraci. Jeho články vycházely i ve Věrné strážce. Vydal též publikace většího rozsahu - téměř knižního, o životě volynských Čechů.

Jako známý hudebník byl členem hudby 1. čs. brigády, později i 1. čs. sboru. O svých zkušenostech v těchto hudebních útvarcích napsal rozsáhlou stat, která byla publikována v "Kapitolách dějin volynských Čechů". Je to práce z mála prací na toto téma v našem písemnictví.

Když řady našich bojovníků v polních praporech stále více řídily, byl povolán jak on, tak i mnoho dalších hudebníků, aby do těchto praporek nastoupili.

Všechny válečné útrapy přečkal, usadil se na Jižní Moravě a zde se dožil 84 let.

Čest jeho světlé památce!

Vedení SČVP a redakce

Region Žatec

Dne 3. listopadu jsme se rozloučili naposledy s naším členem, krajanem a dobrým přítelem Teofilem - Bohoušem Vegrichem ze Žatec, rodákem z Novokrajeva, který ve svých 6 letech se s rodiči a ostatními souzenci

odštěhoval do Horodisté u Rovna.

Od založení našeho regionu pracoval s námi ve výboru až do doby, kdy onemocněl. Prošel jako druhý světové války u tankového praporu, kde byl také raněn. Byl držitelem mnoha válečných vyznamenání. 27. října ve svých 74 letech umírá po těžké, zákeřné nemoci.

Budiz mu země lehká!

Dne 12. 9. zemřela naše členka Olga Dlouhá z Krýr, 77letá, rodem z České Buršovky na Volyni.

Pozůstalým obou zemřelých projevuje za region upřímnou soustrast Kamila Ondrouš

Region Chomutov

6. října 1999 zemřel ve věku 85 let člen našeho regionu, býv. příslušník východní armády, p. Václav Sajler z Dlouhého pole na Volyni, bytem v Sušanec na Chomutovsku.

Upřímnou soustrast za region projevují Jiřina Kačerová a Alexandr Hloušek

Region Brno

Zemřela členka našeho regionu pí Marie Loskotová z Mirošova, bytem Brno.

17. srpna zemřel p. Rostislav Boček z Ozeran, bytem Blánsko.

Upřímnou soustrast pozůstalým projevuje za region Kačera

Region Cheb

P. Bohumil Vacek, nar. 13. 1. 1927 v Sofievce, byt. K. Vary, zemřel 25. 7. 1999.

P. Václav Florian, nar. 8. 9. 1935, Turkoviče, byt. Fr. Lázně, zemřel v červenci 1999.

Upřímnou soustrast za region L. Mácová

V hlubokém zármutku oznamujeme všem přátelům a známým, že dne 28. září 1999 zemřela po dlouhé a těžké nemoci ve věku nedožitých 92 let naše milovaná maminka, babička a prababička pi Emilie Šrámková, rodáčka ze Mstěštiny na Volyni, nyní byt. Studénka. Zprávu podává za zarmoucenou rodinu dcera Jaroslava s rodinou a syn Vladislav s rodinou

K projevům upřímné soustrasti se připojuje i redakce Zpravodaje.

DARY NA KONTO SDRUŽENÍ - Říjen 1999

Marie Králová, Kadaň - 200 Kč. Božena Dusová, Velké Losiny - 100 Kč. Manželé Ledvinovi, SRN - 300 Kč. Vladimír Rychtov, Chomutov - 200 Kč. Vlastimil Ledvína, Martinovice - 200 Kč. Anna Vopařilová, Taterice - 200 Kč.

Severoamerický region:

Sevoslod Pospíšil, členské příspě. 10 USD USA. Václav Vávra, členské 10 USD, Fond 40 USD. USA. Božena Brázdrová-Rychtřová, členské 10 USD Argentina. Wenigerová-Noga Astrida, členské 14 CAD, Fond 21 CAD - Canada.

Nový člen:

Ing. Antonín Lešák, 913 Willow Dr. London, ON N6E 1P2, členské 14 CAD, Fond 16 CAD.

(Zprávu zasílá J. Kytl)